

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 142/2016
02.06.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Ивић, председника већа, Драгана Скока и Бисерке Живановић, чланова већа, са саветником Весном Карановић, као записничарем, одлучујући о захтеву Министарства трговине, туризма и телекомуникација Републике Србије, за преиспитивање судске одлуке – пресуде Управног суда, Одељење у Нишу П-2 У 7275/15 од 17.02.2016. године, уз учешће противних странака: Жалбене комисије Владе Републике Србије и мр Б.С. из Н., ул. ..., кога заступа пуномоћник А.Д., адвокат из Н., ул. ..., П. „Д.Б.“, К., локал ..., у предмету радног односа, у нејавној седници већа одржаној дана 02.06.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

Захтев се **ОДБИЈА.**

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ подносилац захтева да противној странци, Б.С. из Н., надокнади трошкове у износу од 16.500,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Ставом I диспозитива побијане пресуде уважена је тужба тужиоца, мр Б.С. из Н. и поништено решење Жалбене комисије Владе Републике Србије, број 111-00-00038/2015-01 од 14.04.2015. године и решено тако што се ставом II диспозитива пресуде уважава жалба, поништава решење Министарства спољне и унутрашње трговине и телекомуникација Републике Србије, број 112-02-75/2013-02 од 05.06.2013. године и предмет враћа Министарству трговине, туризма и телекомуникација Републике Србије на поновни поступак и одлучивање. Ставом III диспозитива побијане пресуде обавезан је тужени орган, Жалбена Комисија Владе Републике Србије, да тужиоцу, мр Б.С., надокнади трошкове управног спора у износу од 1.370,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде. Решењем Жалбене комисије Владе Републике Србије, број 111-00-00038/2015-01 од 14.04.2015. године, донетим у извршењу пресуде Управног суда, Одељења у Нишу П-3 У 13142/13 од 05.03.2015. године, одбијена је тужбачева жалба против решења Министарства спољне и унутрашње трговине и телекомуникација Републике Србије (чији је правни следбеник Министарство трговине, туризма и телекомуникација Републике

Србије), број 112-02-75/2013-02 од 05.06.2013. године, којим су М.Л. и у управном спору заинтересована лица (Д.К. и М.М., обојица из Б.) изабрани за пријем у радни однос на неодређено време на радно место инспектора електронских комуникација, у звању саветник, уз обавезан шестомесечни пробни рад у ком року су дужни да положе државни стручни испит.

У захтеву за преиспитивање побијане пресуде поднетом, због битних повреда правила поступка подносилац наводи да Управни суд није ценио одлучне чињенице које се тичу услова за конкурисање на оглашено радно место путем јавног конкурса, а то је равноправност кандидата приликом конкурисања, у погледу услова који се тичу државног стручног испита. Указује да суд није имао у виду чињеницу да се ради о јавном, а не интерном конкурс у на који могу да учествују сва лица која испуњавају опште услове за запослење прописане конкурсом, при чему постоји посебна напомена у тексту огласа о јавном конкурс у, а која се односи на кандидате који немају положен државни стручни испит у тренутку подношења пријаве за јавни конкурс да се примају на рад под условом да тај испит положе до окончања пробног рада. Сматра да је, с обзиром на наведену напомену у тексту предметног огласа и да у тексту огласа о јавном конкурс у није наведено да кандидати са положеним државним стручним испитом имају предност, погрешно закључивање Управног суда да су кандидати који су имали положен државни стручни испит морали имати предност у изборном поступку, у односу на остале кандидате без положеног државног испита и тек уколико нико од пријављених кандидата није имао положен државни стручни испит, у том случају су могли бити узети у обзир и кандидати без положеног државног стручног испита. Предлаже да суд захтев уважи.

Противна странка, мр Б.С. из Н. је у одговору на захтев навео да је захтев неоснован, а побијана пресуда правилна и на закону заснована. Тражи трошкове за састав одговора на захтев од стране пуномоћника у износу од 16.500,00 динара.

Противна странка, Жалбена Комисија Владе Републике Србије, није доставила одговор на захтев, али је доставила списе предмета управног поступка окончаног решењем Жалбене Комисије Владе Републике Србије које је поништено побијаном пресудом.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијану пресуду у границама захтева, а у смислу члана 54. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" број 111/09), Врховни касациони суд је нашао:

Захтев је неоснован.

Према образложењу побијане пресуде, тужбом оспореним решењем тужени орган је повредио правила поступка из члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку ("Службени гласник РС" бр. 33/97 и 31/01 и "Службени гласник РС" број 30/10), јер образложење оспореног решења не садржи разлоге који упућују на решење какво је дато у диспозитиву. То из разлога што из самог текста јавног конкурса за попуњавање предметног радног места произилази да је у оквиру прописаних конкретних услова за наведено

радно место прописан и услов да кандидат има положен државни стручни испит, при чему је у напоменама на крају конкурса за сва оглашена радна места, између осталог, наведено да се кандидати без положеног државног стручног испита примају на рад под условом да тај испит положи до окончања пробног рада. Према налажењу Управног суда, како је конкурсом прописан један од услова за наведено радно место да кандидат има положен државни стручни испит, то су кандидати за наведено радно место са положеним државним стручним испитом, поред испуњавања осталих услова, морали имати предност у изборном поступку у односу на остале кандидате без положеног државног стручног испита, а тек уколико нико од пријављених кандидата нема положен државни стручни испит, у том случају могу се узети у обзир кандидати без положеног државног стручног испита, који се примају на рад под условом да тај испит положи до окончања пробног рада. Због наведеног, по налажењу Управног суда не могу се прихватити као правилни разлози туженог органа дати у образложењу оспореног решења, да су у овом конкурсима примљени кандидати који су, у односу на жалиоца, остварили боље укупне резултате, односно просечну оцену, а не због чињенице поседовања или непоседовања државног испита.

Оцењујући законитост побијане пресуде Врховни касациони суд налази да је побијана пресуда донета без повреде правила поступка, уз правилну примену материјалног права. Образложење побијане одлуке садржи јасне и одређене разлоге којима се суд руководио при оцени законитости оспореног решења, које у свему прихвата и овај суд, а пре свега оне који се односе на то да су кандидати за наведено радно место са положеним државним стручним испитом, поред испуњавања осталих услова, морали имати предност у изборном поступку у односу на остале кандидате без положеног државног стручног испита. Стога су наводи захтева који се односе на незаконито поступање Управног суда неосновани.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је, на основу члана 55. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу првом диспозитива ове пресуде.

Суд је, сагласно одредбама члана 165. у вези члана 150, 153. и 154. став 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11... 55/14), те применом тарифног броја 45. став 2. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката ("Службени гласник РС" бр. 121/12), одлучио као у ставу другом диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ
дана 02.06.2016. године, Узп 142/2016

Записничар,
Весна Карановић, с.р.

Председник већа – судија,
Мирјана Ивић, с.р.